

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 września 2018 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygn. akt II W 1619/16 uznał obwinionego D. P. za winnego zarzucanych mu wykroczeń z art. 107 k.w. k.w., popełnionych w dniach 16 lutego 2016 roku, 19 lutego 2016 roku oraz 04 marca 2016 roku i za te wykroczenia wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 500 złotych. obrońca obwinionego wniósł apelację od powyższego wyroku.

Zgodnie z treścią art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu.

Wykroczenia, których popełnienie zarzucono obwinionemu, miały miejsce w dniach 16 lutego 2016 roku, 19 lutego 2016 roku oraz 04 marca 2016 roku, zatem trzyletni okres przedawnienia upłynął odpowiednio w dniu 16 lutego 2019 roku, 19 lutego 2019 roku oraz 04 marca 2019 roku i z tymi datami ustała karalność poszczególnych wykroczeń popełnionych przez D. P..

W sytuacji, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania, wszczęte już postępowanie umarza się (art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.).

Przedawnienie nie stanowi samo w sobie przeszkody do uniewinnienia, ponieważ co do zasady spośród negatywnych przesłanek procesowych wymienionych w art. 5 § 1 k.p.s.w., pierwszeństwo mają przesłanki wskazane w pkt 1, gdyż są one najdalej idące i wywołują dla obwinionego najkorzystniejsze skutki. W związku z powyższym postępowanie należy umorzyć, gdy nastąpiło przedawnienie karalności, ale tylko wtedy, gdy nie ma oczywistych podstaw do uniewinnienia obwinionego z braku czynu lub braku znamion czynu jako wykroczenia albo braku winy. (postanowienie SN z 02.07.2002 roku, IV KKN 264/99, LEX nr 54407).

Analiza akt niniejszej sprawy prowadzi jednak do wniosku, że odnośnie obwinionego D. P. nie zachodzą oczywiste podstawy do jego uniewinnienia.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w stosunku do obwinionego D. P. umorzył.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.